

PAPA FRANJO

Božja pobjeda na križu

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 16. travnja 2014.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas, u sredini Velikog tjedna, liturgija nam predstavlja jedan tužan događaj: opis Judine izdaje, koji odlazi glavarima Sinedrija da se pogodi za cijenu za koju će im predati svoga Učitelja. "Koliko ćete mi dati da vam ga predam?" Taj dramatični čin označava početak Kristove muke, bolnog puta kojeg on potpuno slobodno izabire. On sâm to jasno kaže: "polažem život svoj... Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga" (Iv 10, 17-18). I tako započinje taj put Isusova poniženja i oplijenjenja. Kao da je na tržnici: ovaj košta 30 denara... Jednom kada krene tim putem poniženja i oplijenjenja, Isus ide do kraja.

Isus dostiže potpuno poniženje "smrcu na križu". Riječ je o najgoroj smrti, rezerviranoj za robove i zločince. Isusa se smatralo prorokom, ali umire kao zločinac. Gledajući Isusa u njegovoj mucu, vidimo kao u nekom zrcalu patnje čovječanstva i nalazimo Božji odgovor na misterij zla, boli i smrti. Toliko nas puta obuzme užas zbog zla i boli koja nas okružuje pa se pitamo: "Zašto Bog to dopušta?". Duboko nas pogađaju patnja i smrt, osobito nevinih! Kada vidimo djecu koja pate, to nas duboko pogađa. To je misterij zla. A Isus uzima sve to zlo, svu tu patnju na sebe. Dobro je da ovaj tjedan svi gledamo Raspetoga, da ljubimo Isusove rane, da ih ljubimo na raspelu. On je preuzeo na sebe svu ljudsku patnju, pokrio se tom patnjom.

Mi očekujemo da Bog u svojoj svemoćnosti pobijedi nepravdu, zlo, grijeh i patnju trijumfalnom Božjom pobjedom. Bog nam međutim pokazuje jednu poniznu pobjedu koja se čisto ljudski gledano čini kao poraz. Možemo reći da Bog pobjeđuje u neuspjehu! Božji se Sin, naime, pojavljuje na križu kao poraženi čovjek: pati, izdan je, izgrđen i na kraju umire. Ali Isus dopušta da se zlo svom silinom sruči na njega i preuzima ga na sebe da ga pobijedi. Njegova muka nije neki incident; njegova smrt – ta smrt – je bila "zapisana". Doista ne nalazimo mnoga objašnjenja. Riječ je o zbunjujućem misteriju, ali znamo tajnu toga misterija, te čudesne poniznosti: "Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca" (Iv 3, 16). Razmišljajmo mnogo ovaj tjedan o Isusovoj boli i recimo samima sebi: "Ovo je za mene. I da sam jedina osoba na svijetu, on bi to učinio. Učinio je to za mene". I poljubimo raspelo i kažimo: "Za mene, hvala Isuse. Za mene".

Kada se sve čini izgubljenim, kada ne ostaje više nitko jer "udarit će pastira i stado će se razbjeći" (Mt 26, 31), tada nastupa Bog snagom uskrsnuća. Isusovo uskrsnuće nije sretni završetak lijepe bajke, nije happy end nekog filma već je zahvat Boga Oca i mjesto gdje se slama ljudska nada. U trenutku u kojem se sve čini izgubljenim, u trenutku boli u kojem osobe osjećaju potrebu sići s križa, to je trenutak najbliži uskrsnuću. Noć je najtamnija upravo prije svitanja, prije nego se probije svjetlo. U času najveće tame Bog intervenira i uskrisuje.

Isus, koji je izabrao prijeći taj put, poziva nas slijediti ga na istom njegovu putu poniženja. Kada u nekim životnim trenucima ne nalazimo nikakav izlaz iz svojih teškoća, kada tonemo u najgušću tamu, to je trenutak našeg poniženja i potpunog oplijenjenja, čas u kojem osjećamo da smo krhki i grešnici. Upravo tada, u tome trenutku, ne smijemo prikrivati naš neuspjeh, već se s povjerenjem otvoriti nadi u Boga, kao što je učinio Isus.

Draga braćo i sestre, dobro je da ovaj tjedan uzmemo raspelo u ruku i ljubimo ga jako, jako i kažemo: hvala Isuse, hvala Gospodine. Neka tako bude.